

реалізацію права особи на свободу світогляду і віросповідання, що є досить важливою умовою існування громадянського суспільства.

Література:

1. Конституція України.- К.:Феміна,1996.-64с.
2. Закон України “Про свободу совісті та релігійні організації” // Відомості Верховної Ради України, 1991, №25, ст.283.
3. Закон України “Про альтернативну (невійськову) службу “// Відомості Верховної Ради України, 1999, №15, ст.86.

Проскурня Т.

(наук. кер. – ст. викл. Бездідько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційне право особи на підприємницьку діяльність

Із середини 80-х років ХХ століття в Радянському Союзі проводилася політика “перебудови“, що зокрема характеризувалася дозволом для різних суб’єктів займатися підприємницькою діяльністю та здійснювати торгівлю. Хвиля активного підприємництва охопила Україну, яка була суб’єктом СРСР.

Створення правової моделі підприємництва в Україні було започатковано Законом від 7 лютого 1991 року “Про підприємництво”. Цей закон визначав, що підприємництво – це самостійна ініціатива, систематична на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг та заняття торгівлею (комерцією) з метою одержання прибутку. З часом були прийняті закони “Про власність” (1991 рік); “Про зовнішньоекономічну діяльність” (1991 рік); “Про банкрутство”(1992 рік) та ряд інших ,що мали відповідний предмет правового регулювання.

Право особи на підприємництво проголосила прийнята у 1996 році Конституція України. Стаття 42 Конституції України визначила, що кожен має право на підприємницьку діяльність, яка заборонена законом. При цьому конституційна норма при регулюванні даної сфери важливих суспільних відносин визначила, що:

- підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування обмежується законом;
- держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності;
- не допускається зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недоброчесна конкуренція;
- законом визначаються види і межі монополії;
- держава взяла на себе обов’язок захисту прав споживачів, здійснення контролю за якістю і безпечністю продукції та усіх видів робіт і послуг, а також взяла на себе обов’язок сприяти діяльності громадських організацій споживачів.

Основним нормативним актом в регулюванні підприємництва став Господарський кодекс України. Розвиваючи конституційне положення про підприємницьку діяльність стаття 42 зазначеного кодексу визначила, що підприємництво – це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб’єктами господарювання(підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Для цієї діяльності властиві принципи свободи, вільного найму підприємцем працівників, комерційний розрахунок та власний комерційний ризик та цілий ряд інших

Таким чином, держава Україна серед невід’ємних прав особи визнала право на підприємницьку діяльність. Це право знайшло належне унормування з допомогою законів у

яких зазначені дозволи, обов'язки та містяться заборони. Захист цього права взяла на себе держава,

Література:

1. Конституція України.-К.:Феміна,1996.-64с.
2. Господарський Кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №18, №19-20, №21-22, ст. 144.

Срібна І.

наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційне право особи на юридичний захист

Конституція України, стаття 3, визначає, що утвердження і забезпечення закріплених нею прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Саме виконання цього головного обов'язку має визначати зміст і спрямованість діяльності держави.

Реалізація конституційних прав і свобод може бути обтяжена різними обставинами, а тому постає питання захисту прав і свобод. Однією із форм захисту є правовий захист.

Конституційна норма, стаття 59, визначає, що кожен має право на правову допомогу і є вільним у виборі захисника своїх прав.

Конституція України проголошує право підозрюваного, обвинуваченого, підсудного на захист (ст. 63) і відносить забезпечення цього права до загальних засад судочинства (ст. 129).

У Конвенції про захист прав людини і основних свобод визначено право кожної людини, яка обвинувачена у вчиненні кримінального злочину, «мати достатньо часу і можливостей для підготовки свого захисту» і «захищати себе особисто чи використовувати правову допомогу захисника на свій власний вибір або, якщо вона не має коштів для оплати правової допомоги захисника, одержувати таку допомогу безкоштовно». Згідно Конституції України, стаття 59, у випадках, визначених законом правова допомога надається безоплатно.

Право особи на правовий захист викликає встановлення для слідчого, прокурора, слідчого судді та суду обов'язку сприяти підозрюваному, обвинуваченому у реалізації його права на захист, Кримінальний процесуальний кодекс України визначає, що:

- підозрюваний, обвинувачений, засуджений, виправданий має право на захист, що полягає у наданні йому можливості надати усні або письмові пояснення з приводу підозри чи обвинувачення, право збирати і подавати докази;

- слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані роз'яснити підозрюваному, обвинуваченому його право та забезпечити право на кваліфіковану правову допомогу;

- у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, підозрюваному, обвинуваченому правова допомога надається безоплатно за рахунок держави.

Таким чином, право особи на правову допомогу є її невід'ємним конституційним правом і забезпечення його реалізації безперечно сприяє утвердженню положень правової держави в Україні, побудову якої розпочав народ України.

Література:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995004>.
2. Конституція України. - К.:Феміна,1996. - 64с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України.-К.: Паливода А.В., 2015. - 212с.